

Uvodnik

Osvrt predsjedatelja na prethodno dvogodišnje razdoblje

Zalaganjem i velikim entuzijazmom pojedinih tadašnjih članova, osobito prvog predsjednika Hrvatskog plemićkog zbora i jednog od njegovih zaslužnih utemeljitelja, gosp. Nikole pl. Cindra – on je, rekli bismo, godinama bio mnogo više od njegova predsjedatelja, svojevrsni »dobri duh« i neumorni njegov *spiritus movens* – u prosincu 1998. god. pojavio se iz tiska 1. broj željno očekivanog Glasnika Zbora. U kratkom uvodnom tekstu predsjedatelj-uvodničar tom je prigodom izrazio nadu da će Glasnik Hrvatskog plemićkog zbora, kako mu je bilo nadjenuto ime, biti publikacijom koja će se »održati i s vremenom postati periodička«. Od samog je početka bila, dakle, izražena želja za kontinuiranim izlaženjem takvoga glasila, ali istovremeno nije bilo definirano u kojim bi se intervalima trebao pojavljivati; hoće li to biti godišnjak, što bi mnogi od nas vjerojatno pozdravili, ili će pak Glasnik izlaziti povremeno, ovisno o potrebi, odnosno mogućnostima Zbora. Dosadašnja je praksa pokazala da je realnija druga opcija, što ipak ne znači da bismo trebali prestati razmišljati i o mogućnosti češćeg izlaženja Glasnika. Zadovoljstvo će svakako biti veće kad ritam izlaženja Glasnika bude preciznije definiran, odnosno kad se naše glasilo u potpunosti sadržajno profilira i standardizira njegova još uvijek nekonzistentna fizionomija. Takav ambiciozan cilj zahtjevat će, dakaiko, dodatne napore, od osiguranja odgovarajuće materijalne podrške, do okupljanja kompetentnih surad-

Sadržaj:

- 1 Uvodnik
- 5 Zasjedanje Velikog vijeća HPZ-a 2000. godine u Zagrebu
- 6 Peta skupština Hrvatskog plemićkog zbora u Samoboru
- 8 Strategija razvoja hrvatskog plemićkog zbora
- 9 Promjene statuta
- 10 Naši novi članovi
- 14 Hrvatski plemići skladatelji
- 17 In memoriam
- 18 Hrvatski Plemićki zbor na svjetskoj mreži
- 21 Iz aktivnosti HPZ-a

nika, što je svakako vrlo zahtjevan i nimalo jednostavan zadatak.

Prethodni broj Glasnika iz razumljivih je razloga imao težište na priložima posvećenim osnutku i načelima djelovanja, kao i kronologiji pojedinih događanja, važnih za djelovanje Zbora. Čitatelji su, primjerice, mogli saznati da je Zbor osnovan 16. studenog 1995. god., na poticaj 17 potomaka pojedinih plemićkih loza iz različitih hrvatskih krajeva. Do sljedećih zasjedanja Velikog vijeća, najprije u Ninu 1996., zatim u Zagrebu 1997. te u Kninu 1998. god., mnogo se toga promijenilo. To se osobito odnosi na porast broja članova Zbora, a aktualna je bila i potreba za preinakama u postojećem Statutu, neophodnim za ishodenje njegove ponovne registracije.

O ciljevima i poteškoćama u ostvarivanju postavljenih zadataka bilo je dosta riječi u tekstu što ga je u ondašnjem Glasniku također potpisao predsjedatelj Zbora, u njegovu izvješću o već spomenutom zasjedanju Velikog vijeća u Kninu. Analizirajući pojedine odlomke u navedenom izvješću mogli bismo, naime, neke od njih pokušati dovesti u svezu s aktualnim prilikama, osobito u kontekstu do sada ostvarenih, odnosno još uvijek neostvarenih ciljeva Zbora.

Mnogo energije bilo je, primjerice, ulagano u brojne, nažalost bezuspješne, pokušaje osiguravanja adekvatnih prostorija za naš rad. Premda niti danas taj problem nije definitivno skinut s dnevnog reda, u značajnoj je mjeri ipak barem ublažen useljenjem u prostorije u Palmotićevoj ulici. Činjenica da smo samo još uvijek samo podstanari ne može ipak poremetiti osjećaje zadovoljstva što Zbor konačno ima svoju stalnu adresu, mjesto gdje se moguće sastajati

Članovi Zbora u novim prostorijama ljeti 2002.

i rješavati aktualna pitanja. Uz problem registracije Zbora, odnosno pravnog reguliranja njegova statusa, to je nedvojbeno bilo pitanje koje je zadavalo najviše problema, a njegovo rješavanje preduvjet za svaki ozbiljniji rad.

Manje smo, međutim, bili uspješni u promoviranju projekta koji je, kako je bilo zamišljeno, trebao pridonjeti novoj, znanstveno utemeljenoj valorizaciji uloge hrvatskog plemstva. Projektom naslovljenim »Povijest kulture hrvatskog plemstva« smjeralo se, naime, potaknuti zainteresirane znanstvene novake da se sustavno počnu baviti proučavanjem relevantne arhivske građe. Mnoge okolnosti usporile su, nadamo se ipak ne i prekinule, nego samo odgodile takva naša nastojanja. Za višegodišnji zasto bila je, nema nikakve sumnje, najkobnija iznenadna smrt

akademika Branka pl. Kurelca, koji je bio glavnim promicateljem projekta, naznačivši da je njegov cilj »vjerodostojna povijesna sinteza uloge hrvatskog plemstva«, kako je to slikovito formulirao u prilogu objavljenom na stranicama našeg već spominjanog nakladničkog prvijenca. U nastavku je još naglasio kako projekt treba poslužiti istraživanju »kulturalnih fenomena koji su povijesno bili povezani s hrvatskim plemstvom...«. Tomu doista ne bismo imali ništa novog dodati, osim konstatacije da to i dalje ostaje naš prioritetni, premda treba priznati, teško dostižan zadatak.

Među pitanjima koja je trebalo rješavati u proteklom razdoblju su i predlagane promjene u Statutu Zbora. Osobitu je pozornost iz razumljivih razloga privuklo anketno izjašnjavanje o mogućem primanju žena u članstvo Zbora. Velika većina članova tom se prigodom izjasnila u prilog takve mogućnosti, što je kasnije bilo ugrađeno u tekst članka 7. Statuta HPZ-a.

U nizanju onoga što nije ostvareno osobito bismo istaknuli problem nezadovoljavajuće razine suradnje sa srodnim plemićkim udrugama u inozemstvu, kao i neuspjeh u brojnim pokušajima okupljanja svih potomaka hrvatskog plemstva pod istim, zajedničkim krovom. U tom će pogledu nema značajnijih pomaka, premda je utrošeno mnogo vremena i dragocjene energije kako bi se problemi riješili na zadovoljavajući način i postiglo priželjkivano jedinstvo. Pokazalo se međutim da dobra volja ne mora uvijek uroditi plodom, osobito ako je jednosmjerna.

Problem na kojega je, za razliku od potonjeg, moguće utjecati, budući da ovisi o nama samima, svakako je uključivanje u rad Zbora većeg broja članova. Prigodom redovitih mjesečnih okupljanja svake prve sri-

jede u mjesecu, a u još većoj mjeri prigodom »fakultativnih« predvečernjih tjednih okupljanja, pojavljuju se uvijek isti pojedinci, dok je većina članova pasivna te se pojavljuje samo prigodom zasjedanja Velikog plemićkog vijeća. Jasno je da u takvim okolnostima sve leži na nekolicini entuzijasta pa se sukladno tomu teško mogu veći pomaci u djelovanju Zbora. Ovi retci trebali bi poslužiti kao svojevrsni apel onima koji to mogu da preuzmu svoj dio odgovornosti te da pruže doprinos djelovanju Zbora. Kao što je već isticao i prvi predsjedatelj Zbora u više puta spominjanom prilogu u Glasniku HPZ-a, za opstojnost Zbora nužno je i uredno plaćanje godišnjih članarina, jer je to, barem za sada, jedini izvor naših prihoda! Jasno je da smo naglašavanjem tog problema željeli istovremeno apostrofirati i neriješeno pitanje sufinanciranja Zbora i iz drugih izvora, u čemu u proteklom razdoblju nije bilo učinkovitih pomaka.

Božićni domijenak HPZ-a 2001. godine

Od pitanja koja nisu riješena na zadovoljavajući način spomenuo bih i problem nedovoljno definiranih odnosa između pojedinih podružnica i »centrale« u Zagrebu, kao i nedostatak odgovarajućih informacija o aktivnostima podružnica, što česti izaziva nesporazume i potiče međusobno nerazumijevanje.

Na posljeticu bih želio istaknuti kako nam se čini da smo unatoč proteklim turbulentnim vremenima ipak uspjeli zadržati podnošljivu razinu vitalnosti, koja nam, treba se nadati, obećava ljepše buduće dane. Argumente za takva nadanja nalazim, među ostalim, i u našem posljednjem okupljanju prigodom zasjedanja Velikog plemićkog vijeća krajem listopada 2001. god. u Samoboru. Gotovo je unisono mišljenje da je to zasjedanje proteklo u pozitivnom ozračju, kakvog bismo poželjeli imati i u budućnosti. Ako za nečim trebamo isti nski žaliti onda je to prvenstveno činjenica da nas je u razdoblju otkako je tiskan I. svezak Glasnika napustilo nekoliko naših istaknutih i vrlo zaslužnih članova Zbora, među kojima su i više puta spominjani prvi predsjedatelj Zbora i njegov najbliži suradnik, a također i autor izuzetno nadahnutog samoborskog izlaganja o kompozitorima plemićkog podrijetla, Antun Celio-Cega, koji nažalost nije dočekao objavu podnesenog priopćenja. Svi preminuli članovi Zbora u njega su utkali dio svojih sposobnosti i entuzijazma, pridonjevši na taj način njegovu boljitku. Na tomu smo im svi mi neizmjereno zahvalni.

Preostaje da se najiskrenije zahvalim svim članovima Zbora na različitim oblicima podrške, osobito pak onima koji su odvajali dragocjeno vrijeme dolazeći na sastanke i rješavajući probleme s kojima smo se posljednjih godina sučeljavali. Neki od njih, među kojima ima i onih koji su se Zboru priključili u no-

vije vrijeme, unjeli su u naše redove potrebnu svježinu. Pojavili su se novi konkretni prijedlozi za unapređivanje rada Zbora, prijedlozi strategije razvoja Zbora i brojne nove zanimljive ideje koje svakako treba pozdraviti, a neke od njih po mogućnosti čim prije i pokušati realizirati.

Osjećam se također obveznim u ovoj prigodi zahvaliti se najbližim suradnicima na pomoći koju su mi nesebično pružali, preuzimajući na sebe znatan dio poslova što bi ih u drugačijim okolnostima sam morao obaviti. Prvenstveno se to odnosi na protonotara (glavnog administratora) Zbora, Ivana Celia-Cegu i njegova kancelara (tajnika), Branka Cindra, kao i na herolda Zbora, Zlatka Barabaša te rizničara, Gorana Antu Blažekovića, ali također i na Branimira Makanca, čiju zanesenost računalima i veliko tehničko znanje koristimo kako bismo na najbolji način bili »umreženi« u aktualne informatizacijske sustave, kao i na Dragu Antoniazza, najzaslužnijeg što danas raspoložemo prikladnim prostorom u samom središtu Zagreba. Uz želju da sljedeći svesci Glasnika budu ažurniji, redovitiji, a po mogućnosti i sadržajno bogatiji te uz ispriku svim članovima Zbora što zasjedanje Velikog plemićkog vijeća nije održano u očekivanim terminima – za to, kao i uvijek, ima objektivnih i subjektivnih razloga – koristim prigodu izlaska 2. broja glasila Zbora da se svim spomenutim pojedincima, ali i onima koje ovom prigodom nisam imenovao, iskreno zahvalim na dosadašnjoj suradnji. Vjerujem i nadam se da će zalaganjem svih svojih članova Hrvatski plemićki zbor ne samo opstati, nego se i kontinuirano razvijati u smjeru koji su mu svojedobno zacrtali njegovi utemeljitelji.

Ante pl. Rendić-Miočević

Zasjedanje Velikog vijeća HPZ-a 2000. godine U ZAGREBU

Dne 15. travnja 2000. godine, održano je u prostorima Arheološkog muzeja u Zagrebu, svečano č. redovno zasjedanje Velikog vijeća Hrvatskog plemićkog zbora. Sjednici je bio nazočan veći dio članstva, te brojni uzvanici i gosti.

Po intoniranju himne prisutne je kao domaćin pozdravio ravnatelj Arheološkog muzeja g. Ante Rendić-Miočević, poželjevši svima ugodan boravak i uspješan tijek zasjedanja.

Zasjedanje je započelo protokolarnim uvodnim radnim dijelom sjednice, te komemoracijom preminulim i zaslužnim članovima, gospodi Eduardu Tartagli, akademiku Branimiru Kurelcu, Zvonimiru Puškariću iz Zagreba, Marku Vrkljanu od Pilara iz Ličkog Polja, te Antunu degl'Iveglia iz Dubrovnika. Nastavljeno je izvješćem o radu HPZ-a u proteklom vremenu od prethodnog zasjedanja u Kninu (g. Ivan Celio-Cega), izvješćem o prijemu novih članova (herold Zbora g. Zlatko Barabaš), te izvješćem o financijskom stanju Zbora (rizničar g. Ante Goran Blažeković).

Zatim je uslijedio svečani dio zasjedanja, tijekom kojeg je g. dr. Josip Kolanović održao zapaženi prigodni referat o značaju plemstva u održavanju kontinuiteta hrvatske državnosti, a u intermezzu je pjevački zbor »Slavuj« iz Petrinje pod ravnanjem maestra Josipa degl' Iveglia izveo kraći izbor pjesama hrvatske domoljubne i lirske zbarske literature.

U nastavku radnog dijela g. Branko Cindro je obrazložio nužne promjene u tekstu Statuta, koje su

se odnosile na mogućnost prijema ženskih članova Zbora, kao i na neke statutarne promjene potrebne za efikasniji rad Zbora, a za koje je odmah izvršeno i neposredno glasovanje članstva. Zatim je uslijedio izbor novog vodstva Zbora. Pročitana je prijedlog kandidata, na temelju kojeg je izbornim listićima izvr-

šeno glasovanje. Za novog predsjedatelja Zbora izabran je g. Ante Rendić Miočević, kao protonotari g. Nenad Cambj i g. Ivan Celio-Ceĝa, kancelar g. Branko Cindro, notar g. Branimir Makanec, herold g. Zlatko Barabaš, te rizničar g. Ante Goran Blažeković.

Zasjedanje je završeno imenovanjem novih članova Zbora i podjelom diploma, te prigodnim domjenkom i druženjem.

Ivan pl. Celio-Ceĝa

Peta skupština Hrvatskog plemićkog zbora U SAMOBORU

održana je 27. 10. 2001. u Samoborskom muzeju u Samoboru

Nakon intoniranja državne himne predsjedatelj Zbora Ante Rendić Miočević pozdravnim govorom otvorio je rad Vijeća. Zatim je skup biranim riječima pozdravio dogradonačelnik Samobora g. mr. Draĝo Plečko. Minutom šutnje odana je počast preminulim članovima Zbora.

Radnim dijelom sjednice predsjedali su Ante Rendić Miočević (predsjednik), Ivan Celio Ceĝa (protonotar Zbora) i Branko Cindro (kancelar).

Izvjješće o radu hrvatskog plemićkog zbora u proteklom periodu od 4. do 5. redovite sjednice Velikog plemićkog vijeća podnio je Ivan Celio Ceĝa (protonotar Zbora), Izvjješće o finansijskom stanju Goran Ante Blažeković (rizničar Zbora), a Izvjješće o prijemu novih članova Zlatko Barabaš (herold Zbora).

Još na 4. redovitoj sjednici Velikog plemićkog vijeća Hrvatskog plemićkog zbora, održanoj 20. travnja 2000. godine u Zagrebu, usvojen je bio obnovljeni tekst Statuta HPZ-a, a ovom prigodom utvrđeni su uvjeti za ućlanjenje u HPZ supruĝa i kćeri plemića.

Istaknuta je i okolnost što smo disperzirani diljem Hrvatske, te je najveći dio članstva Zbora onemogućen u uključivanju u zajedničke aktivnosti, a to rezultira pasivizacijom, te se konačno gubi interes za osobni doprinos djelovanju Zbora.

Pozdravljena su nastojanja u provedbi spajanja u jedinstveni Zbor s Hrvatskom udrugom plemstva, čiji su pojedini članovi bili gosti na ovom zasjedanju. Svjesni također važnosti okupljanja cjelokupnog hrvatskog plemićkog korpusa, započeli smo prije dvije godine dijalog s usporednim Hrvatskim udruženjem plemstva. Usprkos osjetljivom pitanju uzroka koji su doveli do razdvajanja, na rješenje ovog pitanja gledamo s optimizmom, jer smo naišli na jednako izraženu želju i svijest o nužnosti spajanja dviju udruga. U cilju otklanjanja razlika i prepreka tom spajanju, prilagodili smo i određene prijeporne članke novog teksta Statuta, te otvorili mogućnost zajedničkog sastajanja i istovremenog učlanjivanja na obje strane. Vjerujemo da će vrijeme zrenja pogodovati tom cilju.

Dogovoren je nastavak rada na projektima osvjetljavanja uloge hrvatskog plemstva tijekom svog povijesnog hoda. Na našu veliku žalost, preminućem nekih naših uglednih članova realizacija tog projekta je zastala, prekinute su već trasirane ideje, i već su uspostavljeni osobni kontakti.

Svečani dio sjednice obilježilo je prigodno izlaganje našeg istaknutog člana mr. Antuna Celia-Cege s temom »Hrvatski plemići - kompozitori«. Predavanje je pobudilo veliku pozornost prisutnih članova Zbora. Slijedio je glazbeni intermezzo u kojem je prof. Mira Flies-Šimatović odsvirala na glasoviru kompoziciju Ferdo pl. Livadić, Nocturno, a prvak-

inja zagrebačke Opere, sopranistica Branka Beretovac, pjevala je uz pratnju kompoziciju Ivana pl. Zajca, Domovini i ljubavi

Zatim su dodjeljene zahvalnice Hrvatskog plemićkog zbora pojedincima zaslužnim za osobiti doprinos opstojnosti i radu HPZ-a. Naposljetku su uručene povelje novim članovima Zbora.

Radni dio sjednice nastavljen je nakon kraće stanke donošenjem odluka o osnivanju novih ogranaka u Osijeku i Zadru.

Usljedio je obilazak središta grada Samobora, uz stručnu pratnju kustosice Samoborskog Muzeja.

Branko pl. Cindro

Strategija razvoja HRVATSKOG PLEMIČKOG ZBORA

Vladimir pl. Kurelec
Ivo pl. Durbešić

Osnutak

Neosporno je da su hrvatsko plemstvo i hrvatska aristokracija djelovali kao » politički narod » i da je ovaj čimbenik povijesno-politički neistražen i nedovoljno opisan. Na temelju svega toga je očito da je uloga Hrvatskog plemićkog zbora (HPZ) značajna kao i doprinos u rasvijetljavanju važnosti plemstva u doba njegovog » povijesnog » razdoblja, kao nositelja mnogih korisnih novina i opće društvenog napretka.

Dolično je povijesno naglasiti, da su kroz teška stoljeća borbe za hrvatsku opstojnost samo barjaci plemstva bili ona jedina moguća stalnica, pod kojima se razvijala hrvatska narodna svijest u borbi za goli narodni opstanak. zato trebalo bi osvjetliti cijeli niz potisnutih, zapostavljenih i prisilno zaboravljenih čimbenika. Tu zadaću preuzeo je HPZ da ulogu plemstva kao civilizacijsku i društvenu pojavu, gotovo stoljeće nepravedno marginaliziranu, povрати izvornu i časnu ulogu.

Statut HPZ-a i načela djelovanja HPZ-a oblikuju i strategiju djelovanja HPZ-a a njene sastavnice su:

- okupljanje potomaka hrvatskog plemstva oko HPZ-a,
- svjedočenje povijesne uloge plemstva u Hrvatskoj,

- pokretanje istraživačkih projekata (kao već pokrenuti » Povijest hrvatskog plemstva »),
- organiziranje druženja članova HPZ-a kroz mjesečne domjenke, predavanja, posjete izložbama i povijesnim mjestima i dr.,
- suradnja sa srodnim plemićkim udrugama u susjednim zemljama (Austrija, Mađarska i Italija),
- suradnja sa srodnim udrugama i institucijama
- promicanje izdavačke djelatnosti kroz izdavanje Glasnika HPZ, Hrvatskog heraldičkog zbornika, reprint izdanja npr. V.A. Duišin: Zbornik plemstva i bibliografije o plemstvu i dr.
- održavanje plemićkog informacijskog sustava na web stranicama na internetu
- održavanje skupova, okruglih stolova, kolokvija »in situ« na aktualne teme o hrvatskom plemstvu,
- djelovanje u svim manifestacijama koje promiču važnost hrvatskog plemstva (izdanja izložbe i sl.)
- prikupljanje donacija za djelovanje HPZ-a
- djelovanja ostala od interesa HPZ-a skladno Statutu HPZ-a.

Sastavnice strategije djelovanja HPZ-a razraditi će se Godišnjim planom HPZ-a.

Novi statut HRVATSKOG PLEMIČKOG ZBORA

Branko pl. Cindro

Na prethodnim skupštinama usvojen je novi statut HPZ-a. Opće smjernice za obnovu postojećeg Statuta kojima se rukovodila radna grupa u sastavu Branko pl. Cindro i Ivan pl. Celio-Cega proizlazile su iz

- potrebe pronalaženja prihvatljivog sadržaja teksta za obe postojeće udruge plemstva,
- ocjene realnih potreba i mogućnosti djelovanja tijela HPZ-a,
- potrebe otklanjanja suvišnih i deklaratornih dijelova teksta, i
- potrebe promjene neodgovarajućeg nazivlja.

Nakon nekoliko sastanaka radne skupine i Plemičkog vijeća, uz provedenu pismenu anketu među svim članovima Zbora odlučeno je a na Skupštini Zbora i prihvaćeno

- Brišu se članci o prijemu neplemića u Hrvatski plemički zbor, na temelju izvanrednih zasluga.

Uvode se stavci članaka Statuta, koji reguliraju prijem ženskih članova tako da članak 7. glasi

- Članovima Zbora mogu biti plemići i plemkinje, t.j. potomci hrvatskih plemičkih obitelji po neprekinutoj muškoj liniji, stariji od osamnaest godina, kao i supruge plemića. To vrijedi za sve Hrvate, koji su to po narodnosti ili po nacionalnom osjećaju, neovisno o državljanstvu, odnosno žive li u Hrvatskoj ili u inozemstvu. članovi moraju nositi prezime plemičke obitelji.

- Uvodi se novo nazivlje tijela Hrvatskog plemičkog zbora:

Veliko plemičko vijeće mjesto Veliko vijeće
Plemićko vijeće mjesto Krunsko vijeće
Plemićki stol mjesto Krunski stol

- i uvodi novo, savjetodavno tijelo Senat.
- Udvađa se funkcija protonotara.
- Uvode se nove funkcije:

Kancelar - tajnik Zbora i čuvar pečata, koji se brine o članstvu, koordinira rad tijela HPZ-a, brine se za logističku podršku svih djelatnosti HPZ-a, te suradnju s drugim udrugama i institucijama; i Notar - glavni administrator HPZ-a, koji vodi zapisničku knjigu, korespondenciju, arhivsku dokumentaciju, preuzima svu obrađenu dokumentaciju o članstvu HPZ-a.

- Brišu se dosadašnje funkcije komornika, arhivara, čuvara pečata.
- Mijenjaju se postojeći brojčani odnosi, kojima se regulira valjanost izbora ili odlučivanje pojedinih tijela HPZ-a (kvorumi i sl.), a na temelju dosadašnjeg iskustva u djelovanju tijela HPZ-a.

Na temelju tako izglasanog konačnog teksta Statuta, podnesen je zahtjev nadležnom tijelu državne uprave za upis promjena u registar udruga. Na zahtjev je pozitivno odgovoreno te je novi Statut i službeno stupio na snagu

Naši novi ČLANOVI

Osnovni podaci o članovima plemićkih porodica koji su tijekom 1999.–2001. godine primljeni u Hrvatski plemićki zbor i kojima su na zasjedanju Velikog vijeća u Zagrebu i Samoboru predane povelje.

ALEKSANDAR DRAGANIĆ – VRANČIĆ

Porodica Draganić je jedna od najstarijih plemićkih porodica u Šibeniku i spominje se 1332. god. Predak Petar Draganić dobio je naslov grofa 1503. god.

Nakon ženidbe grofa Franje Draganića sa groficom Margaretom Vrančić dolazi do spajanja prezimena i grbova tako da danas potomci te porodice nose dva prezimena, tj. Draganić – Vrančić. Kasnije se porodica dijeli na dvije grane, na Kazimirovu i Faustovu, a koji je bio poznati izumitelj i leksikograf. Aleksandar potječe iz Faustove grane, rođen je 1929. god. po zanimanju je arhitekt, sada u mirovini i živi u Šibeniku.

MLADEN DURBEŠIĆ

Porodica Durbešić potječe iz Grobnika a plemstvo je podijeljeno u 17. stoljeću Juraju, a čiji je sin bio kancelar grofa Zrinskog i upravitelj njegovih dobara u Primorju. S obzirom da se ta plemićka povelja izgubila ponovno je podijeljeno plemstvo hrvatsko-ugarsko 1907. god. i to Ivanu Durbešiću nadsavjetniku vrhovnog suda u Sarajevu i njegovim potomcima s pridjevkom Grobnički. Mladen je unuk spomenutog Ivana, rođen 1921.god. a po zanimanju je dipl.ing.tehnologije, sada u mirovini a živi u Zagrebu.

MARIO FESTETIĆ

Porodica Festetić je praplemićka hrvatska porodica. Dijeli se na nekoliko grana i to na plemićku u Hrvatskoj te grofovsku i kneževsku u Ugarskoj. Prvi je poznati član bio Petar rođ. 1480. god. Početkom 18. stoljeća jedna grana seli se u Ugarsku i dobija pridjevnik »de Tolna« i to 1746. god. Jednoj grani grofovstvo je podijeljeno 1766. god. od strane carice Marije Terezije tj. Karlu i Pavlu a čiji potomci i danas žive u Austriji. Godine 1857. dodijeljeno je grofovstvo i drugoj grani tj. Augustu, Samuelu i Dionisu.

Iz Augustove grane potječe Mario Festetić, student prava, rođen 1980. god. u Osijeku gdje i danas živi.

LOVRE GRISOGONO

Porodica Grisogono je porijeklom rimska i najstarija je živa plemićka porodica u Dalmaciji a spominje se već 1006. god. u Splitu. Godine 1625. primljeni su u red Malteških vitezova prema povelji pape Urbana VIII. Jakov Grisogono bio je 1629. god. upravitelj Nina. U povijesti Grisogone su često zauzimale istaknuta mjesta u javnom životu Splita i Zagreba.

Lovre je sin našeg člana Kolje Grisogona, rođen 1979. god. po zanimanju je student i živi u Splitu..

KORNEL KALLAY

Porodica Kallay potječe iz Mađarske gdje se kao znamenita spominje već 1056. god. pa se ubraja u praplemstvo. Dokumentirano rodoslovlje počinje 1195.god. a od porodičnih grana danas postoje dvije mađarske i jedna hrvatska. Hrvatsko rodoslovlje počinje oko 1670.god. sa Andreasom koji je imao dva sina Baltazara; iza kojeg nastaje turopoljska grana i Juraja koji nastavlja zaгорsku granu, a koja se zbog brojnosti i vlasnosti raznih posjeda dijeli na grančarsku i batinsku. Batinska grana ove obitelji započinje Kornelom Hanibalom 1841. god. te se nastavlja do današnjih dana.

Kornel je rod. 1935.god. po zanimanju dipl.ing.tehnologije, sada u mirovini, živi u Zagrebu.

DRAŽEN, NIKŠA I SINIŠA KUŠČIĆ

Porodica Kuščići potječe s otoka Brača gdje je postojalo plemićko tijelo a njegovi članovi uživali su po nasljednom pravu plemićke naslove, prava i povlastice kao i ostali plemići u Dalmaciji.

Prvi Kuščić, Frane, spominje se 1423. god. a 1657. god. predočen je mletačkim vlastima katalog izravnih bračkih plemića na potvrdu i potvrđen.

Predak naših članova Ante Kuščić potječe iz Nerezišća i spominje se 1741. god. Od tada možemo pratiti rodoslovlje kroz deset posljednjih pokoljenja do danas.

DANIJEL LUKOVIĆ

Porodica Luković potječe iz Boke kotorske, a u svojim redovima imali su nekoliko admirala Bodeljske mornarice. Marko Luković 1773.god. dobiva naslov *conte veneto*.

Kasnije 1825. god. Trifun i 1831. god. Paško Luković dobivaju potvrdu plemstva i mletački naslov *conte*.

Danijel je sin našeg člana dr. Tihomira, rođen 1973.god., bavio se aktivno vaterpolom i u domovinskom ratu bio pripadnik »Tigrova«. Završio je ekonomski fakultet u Splitu a sada radi i živi u Zagrebu.

UMBERTO MARUŠIĆ

Porodica Davidović – Marušić jedna je od sedam plemićkih rodova koji su u 13.st. došli iz sjeverne Hrvatske i naselili se u omiškoj Rogoznici. Mletački senat 1787. god. potvrđuje njihove stare plemićke povlastice iz 1437. god. U toj potvrdi plemstva spominju se Ilija i njegova braća, a današnji Marušići potomci su spomenute braće. Umberto je rođen 1950. god. po zanimanju pravnik i živi u Splitu

Nenad PAVLOVIĆ

Porodica Pavlović je iz Splita a u njegovoj povijesti imali su prominentni položaj. U puku poznati su kao vlasnici turjuna Pavlović, obrambene gradnje. Starinsko plemstvo potvrđeno je u 18. st. od strane Venecije tako da su danas Pavlovići ujedno nobili Splitski i conte Veneti. Nenad je sin našeg člana Ante Pavlovića, rođen 1976, zaposlen i studira u Splitu gdje i živi.

IVAN PAŽIĆ

Porodica Pažić potječe iz Sv. Ivan Zeline, a plemstvo je podijeljeno 1613. god. u Požunu od strane Matije II, rimskog cara i ugarskog kralja. Godine 1747. ponovno se priznaju plemićka prava a Pažići se spominju kao plemići iz Zeline krajem 1842. god.

Ivan je brat našeg člana Milana, rođen je 1936. god. po zanimanju je ekonomist, sada u mirovini a poznati je vinogradar u Zelini gdje i živi.

LJUDEVIT, ALEKSANDAR I LJUDEVIT RAIZNER

Porodica Raizner potječe iz Bavarske a prvi poznati hrvatski predak je Andreas čiji je unuk Bernard dobio plemstvo i barunat 1790. god. od kralja Leopolda II. Godine 1791. primljen je u hrvatski Sabor i 1813. bio je predsjednik sudbenog stola. Njegov unuk Ljudevit bio je veliki kraljevski župan i počasni građanin grada Samobora. – Ljudevit – Tomislav Raizner, rođ. 1939. god. do mirovine voditelj tt-odjela u »Ingrid« a sada živi u Puli.

– Ljudevit Raizner, rođ. 1933.god. u Osijeku, po zanimanju odvjetnik a bavi se aktivno amaterski glazbom kao violinist i aranžer. Danas je tumač, pravni savjetnik i predavač na švicarskoj instituciji hrvatskog jezika, živi i radi u Bernu.

– Aleksandar Raizner, rođ.1966.god. u Osijeku, a po zanimanju majstor očne optike a bavi se amaterski glazbom kao čelist. Sada živi i radi u Frankfurtu.

BRANKO MIROŠEVIĆ – SORGO

Porodica Sorgo odnosno Sorkočević je stara plemićka porodica koja potječe iz Dubrovnika. Postojalo je sedam vlastelinskih grana Sorga a car Franjo Josip potvrđuje plemstvo kao i ostalim plemićima Dubrovnika za vrijeme svoje vladavine. Jedna grana udajom za plemenite Miroševiće sa Korčule spaja prezime u Mirošević–Sorgo, a to priznanje dobija 1903.god.

Branko rođen je u Beču 1924.god. po zanimanju je dipl.ing.elektrotehnike i profesor matematike i danas živi u Londonu.

MIKE VUCELIĆ

Porodica Vucelić potječe iz okolice Ogulina, a plemstvo je dodijelio Franjo Josip I 1886. god. u Beču, i to Rafaelu Vuceliću, majoru Šlunjske pukovnije i njegovim nasljednicima. Praunuk Mike rođen je 1930. god. u Garešnici kod Bjelovara, a gimnaziju je završio u Zagrebu kao i strojarški fakultet. Radio je u Njemačkoj kod Mercedes a i Forda, a 1956. god. odlazi u SAD gdje radi kao inženjer za raketna sjedala za spašavanje pilota. Kasnije radi na projektima »Apollo« i »Skylab«, a 1970. god. dobiva najviše američko civilno odlikovanje »Medal of Freedom« od predsjednika Niksona za rukovođenjem spašavanja astronauta »Apolla-13«. Sada je vlasnik privatne tvrtke »Ideal electric co.« koja gradi velike generatore. Mike sada živi u Ohaju, grad Mansfield.

ANTE, ARSEN, IVO I JOSIP VUSIO

Porodica Vusio potječe sa otoka Braća a plemstvo je dobiveno preko obitelji Marinković koja je dobila to priznanje 1569. god. od cara Maksimilijana. Kao prvi plemići spominju se Vicko i Ivan, u plemićko vijeće Bračke komune primljeni su 1654.god a 1655.god. potvrđeno im je plemstvo. Jedna grana doselila je u Makarsku 1780. god. od koje danas potječu naši članovi. Josip Vusio rođ. 1933. u Makarskoj, po zanimanju obrtnik, a živi u Makarskoj.

Arsen Vusio rođ. 1934. god. u Makarskoj, brat Josipa, po zanimanju projektant organizacije rada, sada u mirovini. Aktivno se bavi športskim ribolovom kao natjecatelj i sudac. Živi s obitelji u Zadru.

Ante Vusio rođ. 1958.god. u Zadru, sin Arsen a, po zanimanju dipl.ing.građevine, a radi kao građevinski inspektor u IGH u Zadru gdje i živi s obitelji.

Ivo Vusio rođ. 1958. god. u Splitu, nećak Arsen a i Josipa, po struci alatničar. Kao sportaš bavio se judom, prvak Hrvatske više puta, zapovjednik diverzantske grupe u Domovinskom ratu, a danas aktivni jedriličar. Sada s obitelji živi i radi u Makarskoj.

Hrvatski plemići SKLADATELJI

Vi svi znate da su se od pamtivijeka ljudi koji su bili na vlasti vrlo često bavili glazbom ili poezijom, a ponekad je to bila ista stvar.

Na primjer, sam kralj David, nakon što je dobio znak božji da ga čeka briljantna budućnost, otišao je na dvor kralja Šaula te ga uveseljavao sa svojim instrumentom pjevajući mu pjesme. Njegova pjesma nad pjesma je istovremeno i glazba i poezija. U ono vrijeme nije se to tako razlikovalo kao u naše vrijeme. Kroz povijest također, u starome Rimu imate čak jednog čovjeka koji izgleda da nije imao baš talenta jer pola Senata je bježalo iz Rima glavom bez obzira kad bi on najavio svoj koncert. Zvao se Neron. A opet na prijelazu iz 6. u 7. stoljeće imate papu Grgura Velikog koji je izvrstan glazbenik, skulptura najbolje napjeve, prevodi ih na latinski i sam sklada neke koji su i do danas sačuvani. To su slavni gregorijanski korali. I tako to ide stoljećima do gospođice Elizabete engleske kraljice, koja je svirala jedan instrument kojeg mi zovemo virginaldo. Moja unuka koja živi u Engleskoj, to zove virđinale. Taj instrument vam je prebaka od čembala, a čembalo je pradjed od klavira. I tako s tim 16. stoljećem imamo prvi pisani dokument o jednom hrvatskom plemiću koji je bio skladatelj. To je bio Andrija Patricij naš plemić iz Cresa, vjerojatno rođak filozofa. 1550. god. u Veneciji u jednoj zbirci tiskaju se četiri njegova Madrigala. To bi recimo bio najstariji dokument koliko bar ja znam. U 18. stoljeću najprije imamo Stjepana Spadinu, dalmatinskog plemića, koji živio je uglavnom u Poljskoj i bio je

glazbeni ravnatelj jednog biskupa, a i uređivao je njegov glazbeni život kako u crkvi tako i na dvoru. Bio je dobar skladatelj rokoko stila, učio je glazbu kod Tartinija, a jedna njegova skladba tiskana je 1801. god. u Parizu u zbirci *Najbolje skladbe violinske literature onoga vremena*. Dakako tu je u 18. st. i porodica Sorkočević iz Dubrovnika. Prvi je gospodar Lukša Sorkočević koji je bio poznati diplomat. Putovao je i učio je glazbu gdje je god išao, vidio, slušao, gdje je mogao što čuti, kad je bio u

svojim diplomatskim službama i te je tako osobno upoznao Glucka i Haydna, a u Rimu je kod učio harmoniju i orkestraciju. Napisao je djela kao što su recimo Simfonije (7) koje spadaju u jedno predklasično glazbeno doba, a kasnije ih je sjajno revidirao profesor Stjepan Šulek. Gospodin Lukša i njegovih Sedam simfonija su posebno značajno djelo u našoj literaturi često se izvodi kod nas, a čak je jedan inozemni orkestar nedavno izveo jednu njegovu simfoniju. Sorokočević je tragično završio samoubojstvom 1787. god. Njegov sin Antun, bio je zadnji veleposlanik Dubrovačke Republike u Parizu gdje i umire 1841.god. također skladatelj, pisao je mala komorna djela, za orkestar, i razne osatle instrumente te ljudski glas uz pratnju. Onda imate jednu gospodu Ernestinu Zdenčaj, živjela je u Beču u isto vrijeme. Ernestina je učila klavir i imala je jednog sasvim dobrog učitelja mogu vam reći. Zvao se Ludwig van Beethoven. Njezine skladbe se nalaze kod gospode Ksenije Kos, a posebno jedna koja se zove *Pjesma bez riječi*.

Onda iza toga dolazi period poznatiji kao Ilirski preporod. U ovoj kući gdje vi sjedite upravo se u to doba masu toga događalo. Tako 1833. god. ide svojoj sestri udanoj u Samoboru njezin brat Ludevít Gaj. Snijeg, praporci, kočija ga vozi, nekakva svadba, on čuje nekakav kontrabas koji negdje nešto svira, jedan ritam, jedan ritam on stalno ponavlja taj ritam – Još Hrvatska ni propala, još Hrvatska ni propala – i nastavi stihove pisati dalje. Kada je došao do Samobora mjesto da skrene svojoj sestri, skrenuo je u ovu kuću. Lupa na vratima i njegov prijatelj Ferdo pl. Livadić zadrži ilirac ga zove gore, čudeći se što mu dolazi u posjet usred noći. Tada mu Gaj pokazuje tekst, a Livadić sjeda za ovaj klavir i do jutra su komponirali jednu od najpoznatijih naših budnica »Još Hrvatska ni propala«. Iste

godine koncert u zagrebačkoj streljani gdje nastupa jedna mlada plemkinja. Zove se Sidonija Erdedy, i ima tek 14 godina, ali prvi put nam u povijesti naše glazbe na hrvatskom jeziku pjeva jednu pjesmu, i to upravo tu budnicu. I tako je hrvatski jezik ušao u koncertne dvorane. Njezini kolege zadržto nagovaraju najtalentiranijeg među njima, glazbenika Vatroslava Lisinskog da napiše prvu operu i 28. ožujka 1846. god. izvodi se prvi put opera »Ljubav i zloba«. Devet predstava raspredanih od početka do kraja na Markovu trgu, a zanimljivo je to da su od pet glavnih uloga četiri plemići. Npr., nećak od Livadića bio je bas, bila je Sidonija Erdedy sopran, koja kasnije je učila pjevanje, čak je navodno i Bellini bio zainteresiran da je angažira.

Dakako od tih svih plemića najinteresantniji je bio Ferdo pl. Livadić koji je živio u ovoj kući. Kad je izvedena prva hrvatska opera Ljubav i zloba mađaroni su upravo pobjesnili. Nisu znali na koji način da učine dišpet (inat) Hrvatima i saznali su da u Grazu ima koncert Franz Liszt. I ona su nagovorili Liszta da dođe u Zagreb. On je tri dana putovao vozeći svoj klavir. Tri dana je putovao iz Graza u Zagreb. Kad je došao u Zagreb održao je koncert u kazalištu na Markovom trgu. Publika je mislila da je on s drugog svijeta došao, kakva je to bila senzacija. Nakon koncerta svi su se utrpali u kočije i došli, kome drugome nego, Livadiću ovdje. I gospodo na ovome klaviru koji je tamo u onoj sobi, pogledajte si. Cijelu noć je svirao, Franz Liszt. Ferdo pl. Livadić je bio dobar skladatelj, krasan, melodičan. Što je bila glavna karakteristika onoga doba, bio je sjajan melodičar. Napisao je jednu od možda najljepših klavirskih skladbi iz naše literature, a to je Notturmo u fis molu koji ćete kasnije čuti u interpretaciji gospode profesorice Mire Flies -Šimatović. Toliko o

našim junacima hrvatskog nacionalnog preporoda. Onda dolazi druga polovica stoljeća kad se u Beču nalazi već vrlo dobro etabliran operetni skladatelj, njegov Mannschaft am Bord se izvodi u teatru s velikim uspjehom, a to je Ivan pl. Zajc iz Rijeke. Na poticaj generala Preradovića vraća se u domovinu, 1870. g. da uspostavi i organizira naše kazalište i opernu kuću. Mislav je bio prvi naslov koji je izveden. Kasnije su izvedene i druge njegove opere naravno kao i Nikola Šubić Zrinski koji se i danas izvodi. strogo na ideji hrvatstva bila nazočna. Na samom prijelazu stoljeća preskočit ću jednu osobu, jer je ta rekla da se srami što je plemkinja i idemo na skladatelje 20. stoljeća. Tu je najprije jedan šofer. U svim dokumentima je pisalo da je šofer kamiona, znači viši sloj šofera. Taj šofer kamiona vam je jedno 4-5 god. zaista i vozio kamion. Onda su mu opet dopustili da se bavi glazbom. Njegova majke je bila markiza od Toskane Maja Strozzi, a otac vjerojatno Rus, pukovnik na Krimu u Sevastopolju. To je Boris Papandopulo. Mnogi ga smatraju najvećim hrvatskim skladateljem. I konačno idemo do zadnjega, jedan pravi autentični hrvatski plemić Lovro pl. Matačić. To je jedno plemstvo kombinacije Varaždina i Sušaka. Odgajan je u Beču, odsjedio je svoje logore, isto kao što je bio slučaj s Papandopulom kojemu su zabranili, jer je za vrijeme NDH dirigirao u operi, da se bavi glazbom u bilo kakvom vidu, pa čak i kao pedagog. Matačić je bio domobranski pukovnik, imao je pod sobom sve glazbe NDH što je dakako bio ratni zločin prvog reda i zato je osuđen na smrt. Pomilovan pomoću židovske linije, jer njegova je žena bila Židovka, preko Moše Pijade uspio je izvući živu glavu. Dobio

je Gradišku doživotno, pa 20 god., a onda su ga uspjeli nekako izvući van i morao je ići u Skopje gdje je osnovao operu i pripremao djela, ali kad je došla premijera dirigirao je drugi dirigent. Onda je otišao u Rijeku, pa u Ljubljanu. Na zalaganje samoga Tita dobio je putovnicu i otišao u Njemačku. Njemačka je još uvijek razorena, gradi se, teška situacija, tek se stvaraju ansambli. I Munchenu u jednoj krčmi je igrom slučaja sreo Karajana, a dva dana kasnije Krajan mu je osigurao da u Londonu umjesto njega dirigira Strausovu Arabelu. Snimala se ujedno ploča i tako je Matačić otišao u orbitu. O njegovoj dirigentskoj slavi neću niti pričati, jer ona je enormna. Reći ću vam samo to da je napisao jako puno skladbi, naročito pjesama. Pisao je i scensku glazbu za neka djela kao što su Macbet, Tri kralja, Umišljeni bolesnik. Posljednje djelo koje je dirigirao u svom životu dva mjeseca prije nego je umro je bilo na Dubrovačkim ljetnim igrama, a radilo se o nje-

Nastup sopranistice Branke Beretovac uz klavirsku pratnju profesorice Mire Flies-Šimatović

govoj Simfoniji Konfrontacija 1984. g. I tako prema tome i Matačić je Hrvat, plemić skladatelj. Njegov zadnji susret sa zagrebačkom publikom, zadnjim u smislu razgovora bio je jedno osam mjeseci ranije kad je dirigirao Wagnera. Publici je tada na kraju rekao jednu antologijsku rečenicu, ali i sudbinsku o toj glazbi, ali i o doživljaju glazbe uopće:

»A ovo na kraju što čujete, to je susret na možda jednom drugom ljepšem svijetu».

Antun Celio-Ceĝa

Napomena: Na osnovu tonskog zapisa, uredio Nikša Kuščić, a skratio i za tiskano izdanje pripremio mo. Josip deĝIvellio

Nikola pl. Cindro
(1931. - 2001.)

Prije nešto više od dvije godine napustio nas je, naš prvi predsjednik, jedan od osnivača Hrvatskog plemićkog zbora Nikola pl. Cindro. Napustio nas je tiho i skromno kao što je i živio. Volio je ljude, volio je posao koji je u životu radio, a ponajviše je volio, što nije nikada krio, svoj Plemićki zbor, gdje se kao dugogodišnji predsjednik, kako je uvijek govorio, najbolje osjećao. Nije bio glasan, ali njegov glas se daleko čuo i bio je poštivan od svih nas članova Zbora. Trudio se svakome pomoći, utirao je put povijesnom razvoju plemićkog zbora Hrvatske a osobno je ostajao uvijek u drugom planu. Bio je velik čovjek, svaki svoj posao radio je savjesno i bez ostatka. Vrlo cijenjen u zemlji i inozemstvu kao znanstveni sveučilišni profesor i fizičar svjetskog glasa predavao je fiziku na fakultetima u Zagrebu i Splitu, Durhamu, Frankfurtu /M. Strasbourgu i drugdje.

Sjećanje na prvog predsjednika i preminule članove Zbora

Bio je predsjednik Europskog društva matematičara i fizičara. Zadnje radno mjesto bilo mu je u Institutu »Rudjer Bošković«.

Bio je odličan otac, suprug i djed, koji je iznad svega volio svoju obitelj, svoj posao, svoju domovinu, svoj Split, svoj jezik i svoju čast. Mi članovi Hrvatskog plemićkog zbora uvijek ćemo se sjećati našeg prvog predsjednika koji je, možemo slobodno reći stvorio ovaj zbor godine 1995. i nesebično se borio za svakog novog člana da ostvari svoja plemićka prava. Napustio nas je kada smo ga najviše trebali.

Od osnutka Zbora do danas zauvijek su nas napustili naši članovi: Marko pl. Vrkljan (1909.-1997.), Branimir pl. Kurelec (1935.-1999.), Zvonimir pl. Puškarić (1945.-1999.), Antun pl. deĝIvellio (1935.-1999.), August pl. Tartaglia (1944.-2000.), Antun pl. Celio Ceĝa (1935.-2003.)

HVALA IM I SLAVA!

Hrvatski Plemićki Zbor NA SVJETSKOJ MREŽI

U zadnjoj godini dana povećanjem broja članova povećao se i interes za prisustvo hrvatskog plemstva na internetu. Kao što vam je vjerojatno poznato, svaka plemićka porodica čiji je pripadnik član našeg Zbora ima de rezerviranu web stranicu na našem serveru . Pozivamo vas stoga da i vi na e-mail adresu webmastera pošaljete osnovne podatke o vašoj obitelji, fotografije, grbovnike i rodoslovlja da ih tamo objavimo. Svi ovakvo prikupljeni podatci će kasnije poslužiti kao osnova pri izradi zbornika hrvatskog plemstva na kojem počinjemo ozbiljno raditi.

Osim na dvodimenzionalnim stranicama, plemićki je zbor prisutan i u većem broju trodimenzionalnih svjetova na svjetskoj mreži. Najznačajnija je svakako galerija hrvatskog plemstva u galaksiji ActiveWorlds pod nazivom »Hrvatska«.

U samoj galeriji svaka plemićka obitelj ima svoju nišu. Do sada su popunjene slijedeće niše :
Da biste se prošetali našom galerijom potrebno je skinuti sa adrese <http://www.activeworlds.com> besplatni 3D browser koji će nas uputiti u veliku (preko 1000 svjetova!) galaksiju AW, gdje trebamo ući svijet pod nazivom »Hrvatska«.

1 Puškarić	13 -	25 Del'IVellio	37 -
2 Franulić	14 Sdrinias	26 Durbešić	38 Raizner
3 Vucelić	15 Alaupović	27 -	39 -
4 Grisiĝono	16 Arneri	28 -	40 -
5 Celio-Ceĝa	17 Zergollem	29 Festetić	41 Blažeković
6 Marušić	18 Pavlović (1)	30 Borelli	42 Bona
7 Hadrović	19 -	31 -	43 -
8 Luković	20 Pavlović (2)	32 Mirošević-Sorgo	44 -
9 Aramicki	21 Makanec	33 -	45 Kurelec
10 Barabaš	22 Maleković	34 -	46 Antoniazzo
11 Tartaglia	23 Kallay	35 Cindro	47 -
12 Korejzl-Svojanov	24 Vusio	36 Cambj	48 -

Raspored do sada ispunjenih niša možete vidjeti na gornjoj tabeli. Ako želite da i vaša obitelj dobije svoju nišu, javite se na adresu mak@hi.hinet.hr ..

Niša br. 3 obitelji Vucelić

Niše obitelji Zergollern i Tartaglia

Osim velike galerije u svijetu »Hrvatska« postoji i zgrada hrvatskog plemstva u svijetu »Zateplus« unutar galaksije Eduverse. Na njezinom prvom katu nalazi se galerija grbova hrvatskih plemićkih obitelji. Ako kliknete mišem na neki od tih grbova, otvara se web stranica dotične obitelji.

Dvorana grbova u svijetu Zateplus. Kroz otvorena vrata u dnu prostorije može se vidjeti i dvorana u kojoj se održavaju sastanci plemićkog zbora u prividnoj stvarnosti.

Branimir pl. Makanec

Za sva dodatna objašnjenja možete se obratiti na adresu: mak@hi.hinet.hr

Iz aktivnosti HPZ-a

Postavljanje spomen ploče u Koprivnici

Na dan grada Koprivnice 6. prosinca 2000. god. a povodom 440. god. rođenja Baltazara pl. Napuly Dvorničića postavljena je spomen ploča na crkvi Sv. Nikole, a u organizaciji Matice Hrvatske iz Koprivnice, Družbe braće hrvatskog Zmaja i našeg Zbora.

B. pl. Dvorničić rođen je u Koprivnici 1560. god.

Svečanosti su prisustvovali predstavnici grada Koprivnice s gradonačelnikom, predstavnici organizatora, mnogobrojni građani te ispred našeg Zbora Ante pl. Rendić-Miočević, Branimir pl. Makanec i Zlatko pl. Barabaš.

Zlatko pl. Barabaš

Predstavljanje zbornika radova u Splitu i Pađu

U prostorijama književnog kruga Split dana 13. svibnja 2002. god. predstavljena je knjiga »Tragovima Slavogosta« autora Žarka pl. Gazzarija koja prikazuje rodoslovlje hvarске porodice Gazarović-Gazzari.

Zbornici »Život i djelo don Jose pl. Felicinovića« i »Bartol Kašić i biblija« predstavljeni su 18. svibnja 2002. g. u Pađu uz prisustvo brojnih uzvanika i predavača. Don Joso pl. Felicanović, sin Božidara pl. F. i Adele pl. Borelli-Vranske, bio je vjeroučitelj, župnik, komornik i istaknuti promicatelj katolištva i hrvatstva te zbog toga osuđivan. U svojim radovima prikazao je povijesne i kulturne okolnosti svog doba, posebice Pađa te života crkve. Bartol Kašić, svećenik je plemićkog roda, pisac prve hrvatske slovnice, rječnika i brojnih djela a ovaj zbornik sadrži niz predavanja povodom prvotiska prijevoda cijelog Svetog pisma

Na predstavljanjima bio je prisutan Nikša pl. Kuščić kao predstavnik HPZ-a.

Nikša pl. Kuščić

Prisustvovanje otvorenju izložbe heraldike Primorja u Rijeci

U pomorskom i povijesnom muzeju hrvatskog primorja u Rijeci postavljena je izložba »Monumenta Heraldika« autora muzejskog savjetnika g. Goroslava Oštrića, a s prikazom grbova i grbovnica tog područja. Prvi grbovi pojavljuju se u 13. stoljeću a bila su prikazana heraldička znamenja istaknutih velikaških porodica Šubića-Zrinskih, Frankopana, te porodica Dominis.

Na otvorenju 20. svibnja 2002. god. bili su prisutni predstavnici HPZ-a Ante pl. Rendić-Miočević, Drago pl. Antoniazzo, Branko pl. Cindro, Ljudevit pl. Raizner, Frane pl. Vrkljan te Zlatko pl. Barabaš. Ujedno je došlo do susreta s potencijalnim članovima našeg Zbora, g. Milanom Manola i braćom Melada.

Zlatko pl.Barabaš

Obilježavanje dana škole »Sidonije Erdedy-Rubido« i Udruge plemenitaša u Gornjoj Rijeci

Na spomen svoje mještanke Sidonije Rubido-Erdedy stanovnici Gornje Rijeke aktivno su obilježili 22. veljače 2003. g. dan istoimene škole i godišnjicu Udruge plamenitaša prigodnim programom izvedenim od učenika škole te gostiju. Prikazana je originalna odjeća tog vremena, krinoline, a u prostorijama škole postoji mali muzej s dokumentima i predmetima tog vremena. Dvorac S. Rubido-Erdedy bio je u njezino doba izvor kulturnih događanja u tom dijelu Hrvatske,

skupljalište Iliraca. Danas je dvorac u zapuštenom stanju ali zato je obližnja škola štovatelj povijesne tradicije i zajedno s nastavnicima, entuzijastima i Udrugom plemenitaša glavni je promotor zbivanja tog kraja. Na crkvi u Gornjoj Rijeci postoji grb porodice Erdedy.

GLASNIK HRVATSKOGA PLEMIČKOGA ZBORA

Nakon spomenutih događanja uz voditelje dr. Ljelje Dobronić i domaćina gđu Renatu Husinec posjetili smo i knjižnicu grkokatoličke biskupije u Križevcima bogatu raznovrsnim knjižnim fondom. Osim teoloških djela tu nalazimo i knjige iz 17. i 18. st. koje obrađuju prirodne znanosti i zemljopisne karte.

Događanjima u Gornjoj Rijeci i Križevcima prisustvovali su članovi Zbora; Ante pl. Rendić s suprugom, Ivan pl. Celio-cega s suprugom, Milan pl. Pažić, Sergej pl. Zergolern i Zlatko pl. Barabaš.

Zlatko pl. Barabaš

Osnivanje ogranka HPZ-a U Zadru

Dana 05. listopada 2002. g. u prostorijama ŠRK »Donat« održana je osnivačka sjednica ogranka HPZ-a u Zadru. Od članova bili su prisutni; Arsen i Ante pl. Vusio, Ivo pl. Arneri te supruge i gosti dr. Mladen Mazija, prof. Marin Čović i iur. Zvonko Relja. Nakon upoznavanja sa Statutom i usvojenog dnevnog reda skupu se obratio Ivo pl. Arneri i uz obrazloženje predložio za predsjednika ogranka Antu pl. Vusia što je prihvaćeno dok je za stručnog savjetnika izabran dr. Miroslav Granić. Skup je završio u ugodnom razgovoru s željom da se u ogranak Zadar HPZ-a učlani još članova.

Ante pl. Vusio

Intervju za časopis "Gloss"

Uz nekoliko manjih članaka objavljenih u glasilima i časopisima izašao je i opširniji intervju o hrvatskom plemstvu u časopisu »Gloss«. Na osebujan način predstavljena je problematika plemstva u današnjem vremenu.

Branko pl. Cindro

Božićni domjenak 2002. g. u Zagrebu

Na već tradicionalan način članovi HPZ-a okupili su se 27. prosinca na domjenku u novim prostorijama. Uz druženje razgovaralo se i o radu u Novoj 2003. g., održavanju Skupštine i o novom Glasniku. Događanje je upotpunio mo. Josip pl. Deglvello izvedbom nekoliko božićnih skladbi na glasoviru.

Zlatko pl. Barabaš

IMPRESSUM

- Izdavač HRVATSKI PLEMIČKI ZBOR • Za izdavača Ante pl. RENDIĆ MIOČEVIĆ •
- Urednici Zlatko pl. BARABAŠ, Branko pl. CINDRO •
- Grafički uredio Mario ROGIĆ, LASERplus • Izrada fotolita DENONA • Tisak PULJKO •
- Naklada 500 primjeraka

— Zahvala SPONZORIMA —

Uredništvu je ovom prilikom osobito zadovoljstvo zahvaliti se osobama i tvrtkama koje su svojim prilogom omogućile realizaciju prvog broja Glasnika HPZ-a: • Tvrtka LASERplus donirala je cjelokupnu grafičku pripremu • Tvrtka DENONA donirala je fotolite i probne otiske • Tvrtka PLANA l.m.d. donirala je papir za tisak • Tiskara PULJKO donirala je tisak i uvez.